

det sidste, og med beundringsværdig Sjælsstyrke saae han Døden imøde — —.“

Hans Haand standsede her. Og idet han gennemlæste, hvad han havde skrevet, blev han forlegen. En Tid sad han og bed i Penneskæftet, og pludselig tilintetgjorde han Brevet og begyndte paa et andet.

„Kære Ven! Jeg har den sørgelige Pligt at meddele dig, at min Fader nu til Morgen er afgaaet ved Døden. Jeg kom altsaa akkurat tidsnok til at tage Afsked med ham, saaledes som jeg havde ønsket det. Han var ved fuld Bevidsthed og fuldkommen rolig til det sidste. Men — naturligvis! — hans Liv har jo ogsaa været saa at sige en uafbrudt Forberedelse til at dø. — Kun disse Linjer i Hast. Du hører snart fra mig igen.“

Efter at have underskrevet Brevet sad han igen en lille Tid med urolig Mine og overvejede. Saa tilføjede han i en Efter-skrift:

„Muligvis bliver jeg her til Begravelsen.“

*

*

*

Fem Dage senere blev Pastor Sidenius begravet. Allerede fra Morgenstunden hang der Flag paa halv Stang overalt i Byen, og paa den lange Strækning fra Kirken til Kirkegaarden blev Gaden ved Middagstid strøet med Sand og Grankviste. Selve Kirken havde unge Piger Dagen forud smykket med grønne Planter, og baade paa Altret og den gamle, rigt udskaarne Funtelukkelse hang Sørgeflor. I begge de tolvarmede Messinglysekroner under Loftet brændte Lys, og fra Orgelet tonede en dæmpet Klage, da Menigheden lidt efter Middag begyndte at fylde Kirken.

At det ikke var lutter Nysgerrighed, der førte Folk derhen, mærkedes paa Stilheden derinde og de mange alvorlige Ansigter. Det var gaaet Pastor Sidenius, som det plejer at gaa de stærke Betvingere: da Modstanden først var overvunden, slog den hurtig om i Forgudelse. Og (som det ogsaa gerne gaar)